

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Prop. 107 L

(2015–2016)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i politiloven
(midlertidig bevæpning)

Innhold

1	Proposisjonens hovedinnhold	5	6	Stortingets rolle ved langvarig bevæpning	9
			6.1	Stortingets anmodningsvedtak og høringsnotatet	9
2	Bakgrunnen for lovforslaget og høringen	5	6.2	Departementets vurdering	9
3	Gjeldende rett	6	7	Økonomiske og administrative konsekvenser	10
4	Rettsstilstanden i andre land	6	8	Merknader til bestemmelsen i lovforslaget	10
5	Nærmere om endringsforslaget	6			
5.1	Høringsnotatet	6			
5.2	Høringsinstansenes syn	7		Forslag til lov om endringer i politiloven (midlertidig bevæpning)	11
5.3	Departementets vurdering	8			

Prop. 107 L

(2015–2016)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak)

Endringer i politiloven (midlertidig bevæpning)

*Tilråding fra Justis- og beredskapsdepartementet 15. april 2016,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Justis- og beredskapsdepartementet foreslår en tydeligere forankring av bestemmelsen om midlertidig bevæpning i våpeninstruks for politiet i lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet (politiloven) § 29. Forslaget setter også rammer for hvilke situasjoner som kan begrunne midlertidig bevæpning. Slik bestemmelsen er utformet innebærer den videre at permanent bevæpning av politiet bare kan besluttes dersom dette er hjemlet i lov. Endringsforslaget endrer ikke gjeldende prinsipp om at norsk politi som hovedregel skal være ubevæpnet.

2 Bakgrunnen for lovforslaget og høringen

Justis- og beredskapsdepartementet vedtok 11. februar 2015 en tidsavgrenset endring av våpeninstruks 1. august 1989 for politiet § 10 fjerde ledd. Trusselbildet skapte behov for en klar hjemmel i våpeninstruksen som sikret adgangen til å bevæpne politiet over lengre tid når dette er nødvendig for å ivareta politiets egensikkerhet og innsatsevne. Bestemmelsen er videreført i våpeninstruks 2. juli 2015 for politiet, som trådte i kraft 1. april 2016.

Forslaget til endringen av våpeninstruksens bestemmelse om midlertidig bevæpning ble sendt på høring 12. januar 2015. Det ble i høringsbrevet opplyst at dersom situasjonen med midlertidig

bevæpning av politiet ble langvarig, ville departementet informere Stortinget på egnet måte. Justis- og beredskapsministeren har orientert Stortinget særskilt om den midlertidige bevæpningen ved flere anledninger; ved orienteringer for Den utvidete utenriks og forsvarskomite (DUUFK), redegjørelse for Stortinget i plenum 2. juni 2015 og ved høring i Justiskomiteen 3. november 2015. Lovforslaget innebærer at ordningen med midlertidig bevæpning gis en tydeligere forankring i lov slik at Stortinget kan ta stilling til ordningen som sådan.

Den 2. desember 2015 sendte departementet på høring forslag til endringer i politiloven § 29, med høringsfrist 26. januar 2016. Høringsnotatet ble sendt til følgende instanser:

Departementene

Arbeids- og velferdsdirektoratet
Barneombudet
Datatilsynet
Domstoladministrasjonen
Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap
Forbrukerombudet
Helsedirektoratet
Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker
Likestillings- og diskrimineringsombudet
Nasjonal kommunikasjonsmyndighet
Regjeringsadvokaten
Riksadvokaten
Riksarkivet
Politidirektoratet

Politiets sikkerhetstjeneste (PST)
 Sametinget
 Spesialenheten for politisaker
 Statistisk Sentralbyrå
 Statsadvokatembetene
 Stortingets ombudsmann for forvaltningen
 Sysselmannen på Svalbard

Amnesty International Norge
 Antirasistisk Senter
 Den Norske Advokatforeningen
 DIXI Ressurssenter for voldtatte i Oslo og
 Stavanger
 Dommerforeningen
 Innvandrernes landsorganisasjon
 Juridisk rådgivning for kvinner (JURK)
 Juss-Buss
 Kommunenes Sentralforbund
 Kontoret for fri rettshjelp
 Landsorganisasjonen i Norge (LO)
 Norges Politilederlag
 Norges Juristforbund
 Norsk forening for kriminalreform (KROM)
 Norsk Senter for Menneskerettigheter
 Organisasjonen mot offentlig diskriminering
 (OMOD)
 Politiets Fellesforbund
 Redd Barna
 Rettspolitisk forening
 Røde Kors

Departementet har mottatt svar fra 21 høringsinstanser, hvorav 9 instanser hadde merknader til lovforslaget. Høringsinstansenes uttalelser vil bli omtalt i tilknytning til endringsforslaget, jf. punkt 5 i proposisjonen.

3 Gjeldende rett

Politielloven § 29 gir departementet hjemmel til å fastsette nærmere regler om politiets våpenbruk. Slike regler er gitt i våpeninstruks for politiet, som fastsetter nærmere vilkår for bruk av våpen.

Ordningen med midlertidig bevæpning er hjemlet i våpeninstruks 2. juli 2015 § 3-2 tredje ledd, som har følgende ordlyd:

Politidirektoratet kan etter samtykke fra departementet beslutte bevæpning i den daglige tjenesten for en periode på inntil tre måneder, når det ut fra risiko- og sårbarhetsanalyser vurdert opp mot politiets oppgaveløsning anses nødvendig for å sette politiet i stand til å kunne

avverge eller stanse handlinger som vil være særlig farlig for liv og helse eller viktige samfunnsfunksjoner. Departementet kan samtykke til å forlenge bevæpningsadgangen med inntil åtte uker av gangen på de vilkår som er fastsatt i første punktum.

Bestemmelsen tar høyde for behovet for bevæpning på grunn av et mer langvarig alvorlig trusselbilde. Bestemmelsen inneholder ingen begrensning på antall fornyelser eller på totalt tidsrom for bevæpningen. Regjeringen vil nedsette et utvalg som skal utrede fremtidige bevæpningsmodeller for norsk politi. Utvalget skal også se på erfaringene med midlertidig bevæpning og praktiseringen av ordningen med fremskutt lagring av våpen i bil.

4 Rettstilstanden i andre land

Norden og Europa

Med unntak av Island, Irland og Storbritannia (unntatt Nord-Irland) er politiet i de europeiske land generelt bevæpnet. Dette er også situasjonen i de fleste andre land i verden.

Særlig om Storbritannia

Britisk politi er i utgangspunktet ubevæpnet, med unntak av politiet i Nord-Irland og enkelte spesialstyrker. For det øvrige politi er kun en begrenset del av politistyrken bevæpnet. Basert på regionale risiko- og sårbarhetsanalyser i 39 politiregioner, er ca. 8 % av politistyrken bevæpnet, men med variasjoner mellom distriktene.

Det er klare forskjeller mellom britisk og norsk politi på utdanningssiden. Våpenopplæring gis ikke som en del av grunnutdanningen, men som et etterutdanningstilbud for tjenestepersonell som skal inngå i den begrensede delen av politistyrken som er bevæpnet. Det kan derfor ikke praktiseres fremskutt lagring i ordinære tjenestebiler slik som i Norge. Den ubevæpnede delen av politistyrken kan således heller ikke bevæpnes uten særskilt tilleggsutdanning.

5 Nærmere om endringsforslaget

5.1 Høringsnotatet

I høringsnotatet punkt 3 ble det uttalt:

«Forslaget tar sikte på en tydeligere forankring av våpeninstruksens bestemmelse om midlertidig bevæpning, og innebærer ikke noen materielle endringer. På bakgrunn av det aktuelle trusselbildet har norsk politi vært bevæpnet siden november 2014, og det kan ikke utelukkes at politiet av samme grunn også i fremtiden vil være bevæpnet over lengre tid. Departementet mener derfor at Stortinget bør ta stilling til om dagens modell for midlertidig bevæpning bør opprettholdes.

Lovforslaget fremhever at midlertidig bevæpning kun kan gjelde for et begrenset tidsrom. Det er imidlertid ikke hensiktsmessig på forhånd å definere dette nærmere da det ikke vil være mulig å forutse fremtidige trusselbilder og tilsvarende behov for bevæpning.

Når begrepet «begrenset tidsrom» tas inn i lovbestemmelsen, innebærer det at en permanent generell bevæpning faller utenfor hva man kan fastsette i instruks. Om det i fremtiden er ønskelig med permanent bevæpning av norsk politi uavhengig av trusselsituasjonen, forutsettes det således at en slik ordning formelt må vedtas av Stortinget.

Bestemmelsen formaliserer også at bevæpningen og omfanget av denne forankres i trusselvurderinger og tilgjengelig informasjon. På denne måten settes det klarere rammer for når midlertidig bevæpning kan finne sted. Bevæpningen kan på den måten gjøres mindre generell, eller falle helt bort dersom trusselvurderinger og tilgjengelig informasjon tilsier dette.»

5.2 Høringsinstansenes syn

Politidirektoratet (POD) er enig i at ordningen med midlertidig generell bevæpning formaliseres med tydeligere forankring i lov slik at Stortinget tar stilling til rammene for en slik ordning. For å tydeliggjøre at lovendringen ikke berører den ordinære bevæpningshjemmelen som knytter seg til konkrete tjenesteoppdrag, foreslår POD å erstatte formuleringen *i daglig tjeneste med uavhengig av konkrete tjenesteoppdrag eller -type*. Det foreslås videre å erstatte formuleringen *begrenset tidsrom med nærmere bestemt tidsrom som kan forlenges*. POD mener at denne formuleringen tydeliggjør at tidsrommet for bevæpningen fremgår av de tidsmessige rammer som fremgår av våpeninstruksen samt departementets avgjørelser av PODs anmodninger om bevæpning. POD mener det av åpenbare grunner ikke kan fastsettes en absolutt ytre tidsgrense for den midlertidige bevæpningen da det

må ses hen til det til enhver tid gjeldende grunnlaget for bevæpning.

Politiets sikkerhetstjeneste (PST) påpeker at det etter dagens ordning er en klar ansvarfordeling mellom politiet og PST hva gjelder selve beslutningen om bevæpning. PST forstår høringsforslaget dit hen at dette skillet fortsatt skal gjelde, og støtter dette. PST uttrykker at ordlyden i forslag til endringer i politiloven § 29 kan presiseres slik at det blir tydelig at man som ledd i en trusselvurdering ikke skal ta stilling til bevæpning som tiltak. PST påpeker videre:

«PST utarbeider flere typer trusselvurderinger knyttet til tjenestenes lovpålagte oppgaver. Disse kan være av henholdsvis strategisk, operativ og taktisk karakter. Formålet med tjenestens etterretningsprodukter er blant annet at det skal gi nødvendig beslutningsstøtte for mottaker. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med at en trusselvurdering utarbeidet av PST skal eller bør inneholde anbefalinger knyttet til bevæpning. Hvordan mottaker så benytter en trusselvurdering fra PST, er imidlertid opp til mottaker og PST har ingen motforestillinger om at en beslutning om midlertidig bevæpning bygger på innholdet i en trusselvurdering fra tjenesten eller fra ordinært politi.»

PST understreker at tiltak som bevæpning bør besluttes på grunnlag av en vurdering av det totale kriminalitets- og trusselbildet, og ikke på grunnlag av en vurdering av trusselen fra enkeltgrupperinger.

Det nasjonale statsadvokatembetet (NAST) støtter forslaget til endringer i politiloven § 29 og er enig i at det ikke vil være hensiktsmessig å fastsette et nærmere bestemt tidsrom for den midlertidige bevæpningen da det fremtidige trusselbildet kan variere i tid. Det bemerkes videre at det vil være en uheldig inngripen i den utøvende makts beslutninger dersom Stortinget skal ha en rolle når trusselvurderinger gjør det nødvendig at bevæpningen varer i lang tid.

Politiets Fellesforbund (PF) og *Norges Politilederslag (NPL)* støtter lovendringen. Det samme gjør *Landsorganisasjonen i Norge (LO)*. LO er på prinsipielt grunnlag tilhenger av et ubevæpnet politi i en normalsituasjon og uttrykker bekymring over langvarig midlertidig bevæpning da de frykter negative konsekvenser som økt våpenbruk med fare for liv og helse.

Norsk Tjenestemannslag (NTL) støtter forslaget til lovendring da det gir en viktig presisering av at det ikke er åpning for varig og generell

bevæpning. NTL mener det er behov for en økt demokratisk kontroll over våpenbruk i samfunnet og er bekymret for negative konsekvenser av langvarig midlertid bevæpning. NTL har imidlertid forståelse for høringsnotatets synspunkter hvor det legges vekt på å opprettholde det etablerte ansvar og rutiner i arbeidsfordelingen mellom Stortinget og regjeringen. Faglige vurderinger fra POD og PST gir best grunnlag til å vurdere hvorvidt trusselsituasjonen gjør det nødvendig med bevæpning. NTL avventer videre utredning av problemstillinger knyttet til bevæpning av politiet.

Advokatforeningen støtter den siden av forslaget til endringer i politiloven § 29 som innebærer at departementet bare skal ha kompetanse til å bestemme bevæpning i et begrenset tidsrom, i motsetning til varig bevæpning som må bestemmes av Stortinget.

Advokatforeningen påpeker videre:

«Svakheten i forslaget er at det ikke er presisert hva som er «for et begrenset tidsrom». På bakgrunn av at det siste begrensede tidsrommet er blitt på over et år, bør lengden på begrensningen presiseres i loven, og det bør oppstilles vilkår som regulerer grunnlaget for beslutningen.»

Advokatforeningen mener videre at varighet av bevæpning utover en måned bør godkjennes av Stortinget og heller ikke da på ubegrenset tid.

Rettspolitisk forening (Rpf) stiller seg positiv til at ordningen med midlertidig bevæpning får forankring i politiloven. Imidlertid mener de det er nødvendig med en sterkere demokratisk forankring når det ses hen til at den siste midlertidige bevæpningen var av lang varighet. Rpf er kritiske til lovforslagets utforming da det ikke inneholder en begrensning for hvor lenge den midlertidige bevæpningen kan forlenges. De foreslår derfor at departementet kan fastsette midlertidig bevæpning i inntil tre måneder før Stortinget må kobles inn i avgjørelsen av eventuell forlengelse.

5.3 Departementets vurdering

Samtlige av høringsinstansene som har avgitt realitetsmerknader støtter forslaget om en tydeligere forankring av bestemmelsen om midlertidig bevæpning i politiloven § 29. Flere uttrykker også støtte til den siden av forslaget som innebærer at permanent bevæpning av politiet heretter bare kan besluttes dersom Stortinget vedtar dette i lov.

Enkelte av høringsinstansene er skeptiske til at lovforslaget ikke gir anvisning på en konkret tidsmessig begrensning, og mener videre at en mer langvarig midlertidig bevæpning bør forelegges Stortinget. Advokatforeningen mener dessuten at bestemmelsen må inneholde vilkår som regulerer grunnlaget for beslutningen. Til dette vil departementet bemerke at en nærmere tidsangivelse av begrepet «begrenset tidsrom» er presisert i våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd hvor det fremgår at midlertidig bevæpning kan gis for inntil tre måneder og kan forlenges for inntil to måneder av gangen. Departementet har vurdert om lovforslaget bør angi en yttergrense for bevæpning, men har kommet til at en slik løsning ikke er å anbefale. Det er ikke mulig å forutse fremtidige trusselbilder og tilsvarende behov for midlertidig bevæpning. Dersom det settes en maksimal lengde og trusselen fremdeles består etter fristens utløp, vil man legge opp til en situasjon der departementet ikke lenger vil kunne samtykke i bevæpning til tross for at politiet fremdeles anbefaler bevæpning som et nødvendig tiltak. En slik ordning vil etter departementets oppfatning være uforsvarlig. På den annen side er det ikke vanskelig å se at en langvarig bevæpning kan tøye grensene for hva som er naturlig å karakterisere som begrenset tidsrom eller midlertidig bevæpning. Departementet mener imidlertid at vilkårene for midlertidig bevæpning som er nedfelt i lovforslaget og tidsfristene i våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd, gir tilstrekkelig sikkerhet for at midlertidig bevæpning ikke finner sted lenger enn nødvendig i den aktuelle situasjonen.

I hvilken grad nødvendighetskriteriet i politiloven § 29 er oppfylt er nærmere regulert i våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd. Det fremgår av bestemmelsen at politiets beslutning om bevæpning skal være basert på politiets risiko og sårbarhetsanalyser (ROS-analyser) vurdert opp mot politiets oppgaveløsning, og at bevæpning må anses nødvendig for å sette politiet i stand til å kunne avverge eller stanse handlinger som vil være særlig farlig for liv og helse eller viktige samfunnsfunksjoner. Med grunnlag i ROS-analyser, som tar utgangspunkt i trusselvurderinger (for eksempel fra PST) eller annen relevant informasjon som politiet er kjent med, må politiet vurdere om bevæpning er et nødvendig tiltak og hvilket omfang bevæpningen i så fall skal ha. Det kan således tenkes at bevæpningen begrenses til nærmere bestemte enheter innenfor politiet eller til avgrensede geografiske områder.

Departementet har vurdert om det er hensiktsmessig å oppstille ytterligere vilkår for mid-

lertidig bevæpning i regelverket, slik Advokatforeningen synes å etterlyse. Som nevnt gir våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd konkret anvisning på hva som kan være formålet med midlertidig bevæpning og hva vurderingen skal være basert på. Hensikten med lovforslaget her er å tydeliggjøre at departementet har adgang til å gi instruks om midlertidig bevæpning, slik at det i loven gis rammer for i hvilke tilfeller midlertidig bevæpning kan finne sted.

Etter en nærmere vurdering har departementet kommet til at *formålet* med midlertidig bevæpning bør komme klarere frem i ordlyden enn hva som var foreslått i høringen. Det foreslås derfor at nødvendighetskravet knyttes til politiets evne til å kunne håndtere en alvorlig trusselsituasjon. Uttrykket «alvorlig» er ment å tydeliggjøre at midlertidig bevæpning ikke skal finne sted når man står overfor en trusselsituasjon som ikke skiller seg fra det som må betegnes som en «ordinær» trusselsituasjon. Forslaget innebærer ikke noen materielle endringer, men er ment å gjenspeile vilkårene i våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd om at formålet med midlertidig bevæpning er å sette politiet i stand til å kunne avverge og stanse handlinger som vil være «særlig farlig for liv og helse eller viktige samfunnsfunksjoner». Derimot finner departementet ikke lenger grunn til at det i lovforslaget gis anvisning på hva som skal være beslutningsgrunnlaget for politiets anmodning om bevæpning (trusselvurderinger og tilgjengelig informasjon). Det fremgår av våpeninstruksen at en slik anmodning skal være basert på risiko- og sårbarhetsanalyser vurdert opp mot politiets oppgaveløsning. Når det er oppstilt krav til formålet og nødvendighet, er det etter departementets vurdering gitt klare rammer for i hvilke tilfeller midlertidig bevæpning kan finne sted. Det ligger videre i sakens natur at trusselvurderinger mv. vil bero på et skjønn, samtidig som vurderinger av fremtidige trusler aldri vil kunne gis med absolutt sikkerhet. På denne bakgrunn kan man vanskelig se at det finnes egnede kriterier som ville bidra til klarere rammer for midlertidig bevæpning hva gjelder beslutningsgrunnlaget. Derimot er det viktig at beslutningsgrunnlaget for midlertidig bevæpning er så godt som mulig. Det må derfor tilstrebes at ROS-analysene er av høy kvalitet slik at trusselsituasjoner møtes med en så grundig vurdering som mulig.

6 Stortingets rolle ved langvarig bevæpning

6.1 Stortingets anmodningsvedtak og høringsnotatet

Spørsmålet om Stortingets involvering ved langvarig bevæpning er omtalt av Stortinget, jf. Vedtak nr. 524, 5. mai 2015, hvor det heter:

«Stortinget ber regjeringen vurdere hvordan Stortinget i større grad kan involveres når politiet bevæpnes over lengre tid, og komme tilbake til Stortinget på egnet måte.»

Stortingets rolle ved langvarig bevæpning er drøftet i departementets høringsnotat, men det ble ikke fremmet lovforslag om dette. I høringsnotatet punkt 4 er det uttalt:

«I debatten om midlertidig bevæpning har det blitt stilt spørsmål om ikke Stortinget bør ha en rolle når trusselvurderinger gjør det nødvendig at den midlertidige bevæpningen varer i lang tid. Det er viktig at departementets og politiets fullmakter utøves på en forsvarlig måte. Departementet ser imidlertid prinsipielle betenkeligheter dersom Stortinget selv skal treffe avgjørelser ved langvarig midlertidig bevæpning. Dette vil kunne bidra til urydige ansvarsforhold mellom Stortinget og regjeringen. Stortinget har full anledning til å drive etterfølgende kontroll med den utøvende makts beslutninger. Som nevnt innledningsvis under pkt. 1 siste avsnitt, har Justis- og beredskapsministeren orientert Stortinget særskilt om den midlertidige bevæpningen ved flere anledninger. Spørsmålet om Stortingets involvering i forbindelse med langvarig midlertidig bevæpning når trusselvurderinger gjør det nødvendig, vil fortsatt bli fulgt opp gjennom de etablerte kanaler direkte overfor Stortinget.»

6.2 Departementets vurdering

Departementet har merket seg at flere av høringsinstansene har gitt uttrykk for at de ikke finner grunn til fravike etablerte prinsipper for ansvarsforhold mellom den utøvende makt og Stortinget. Advokatforeningen og Rettspolitisk forening har imidlertid foreslått at Stortinget skal avgjøre spørsmål om forlengelse av bevæpning når denne varer utover et bestemt tidsrom.

Departementet holder fast ved de overordnede prinsipielle synspunkter når det gjelder

ansvarsforholdet mellom Stortinget og regjeringen, slik de er omtalt i høringsnotatet.

Det er imidlertid viktig at Stortinget kan utøve kontroll med departementets og politiets fullmakter slik at Stortinget kan vurdere om disse utøves på en forsvarlig måte. Departementet ser det derfor som naturlig at Stortinget holdes orientert når departementet treffer beslutning om midlertidig bevæpning. Stortinget orienteres på den måten Stortinget finner hensiktsmessig. Orientering kan for eksempel gis av ansvarlig statsråd til Stortinget i plenum eller til Den utvidete utenriks- og forsvarskomite (DUUFK). I orienteringene til DUUFK kan det også meddeles opplysninger som er gradert/taushetsbelagt med de begrensinger dette setter for videreformidling av opplysningene.

7 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser.

8 Merknader til bestemmelsen i lovforslaget

Formålet med lovendringen er å gi en tydeligere forankring av bestemmelsen om midlertidig bevæpning i våpeninstruks for politiet samtidig som det settes rammer for hvilke situasjoner som kan begrunne slik bevæpning. Forslaget endrer ikke gjeldende prinsipp om at norsk politi som hovedregel skal være ubevæpnet.

Bestemmelsen gir kun hjemmel til bevæpning når dette anses *nødvendig* for å håndtere en alvorlig trusselsituasjon. Det stilles derved strenge

krav til *formålet* med bevæpningen. At situasjonen må være «alvorlig», innebærer at midlertidig bevæpning ikke skal finne sted når man står overfor en trusselsituasjon som ikke skiller seg fra det som må betegnes som en «ordinær» trusselsituasjon. Forslaget innebærer ikke noen materielle endringer, men er ment å gjenspeile vilkårene i våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd om at formålet med midlertidig bevæpning er å sette politiet i stand til å kunne avverge og stanse handlinger som vil være «særlig farlig for liv og helse eller viktige samfunnsfunksjoner».

Formuleringen *begrenset tidsrom* innebærer at det settes en *lovmessig* skranke mot at regjeringen beslutter permanent bevæpning. Om det i fremtiden er ønskelig med permanent bevæpning av norsk politi, må dette vedtas av Stortinget.

Bestemmelsen fastsetter ikke noen absolutt yttergrense for hvor lenge midlertidigheten kan vare. Det fremgår imidlertid av våpeninstruksen § 3-2 tredje ledd at slik bevæpning kan vare i tre måneder og at ytterligere forlengelse kan besluttes for inntil åtte uker av gangen. Det fremgår videre av instruksen at det er departementet som kan samtykke i midlertidig bevæpning. På denne måten sikrer man at nødvendigheten av bevæpningen vurderes med jevne mellomrom av departementet.

Justis- og beredskapsdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringer i politiloven (midlertidig bevæpning).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i politiloven (midlertidig bevæpning) i samsvarende med et vedlagt forslag.

Forslag

til lov om endringer i politiloven (midlertidig bevæpning)

I

I lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet skal § 29 første ledd lyde:

Kongen fastsetter en alminnelig tjenestelinstruks for politiet. Departementet gir tjenestereglementer og særinstrukser. *Dette kan omfatte instruks om bevæpning av polititjenestemenn i dag-*

lig tjeneste for et begrenset tidsrom når det anses nødvendig for å håndtere en alvorlig trusselsituasjon. Politimesteren kan utstede utfyllende tjenesteregler når lokale forhold gjør dette påkrevd.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.

